

מסורת הש"ס

הגהות הב"ח

אפי' בשטר מכירה קאמר רב יהודה דכותבין עשרה וכגון דלית ביה אחריות וכדאמרן לעיל (דף קסח:) חוץ מאחריות שבו וכדלמך רב נחמן לעיל (דף קטט:) שטרא דגן דכתבנוהו לא למיגזי ביה כו' כדי שיזקף לפורעו. המלוה יזקף ללוה לפורעו שדוגא פסד יפסד שזכרו חז"ל יוליא שטרו ותובענו כל חצובו: ופרכינן (ו' ר' יהודה נמי מוזנ ראשון קאמר. כר' יוסי ומה תשובה היא זו שאמר רבי יוסי כדי שיגבה ממנו ראשון: הכי קאמר יליה רבי יוסי כו'. דרבי יהודה לא פירש דבריו כל כך אלף יחליף כמתא קאמר ליה לר' יוסי דמתן במתמיעין: תהא פליגנא. דכותבין שזכר כדי שיזקף

י וכותבין אותו מזמן ראשון
לא אלים שטרא למיטרף
י ומפקעי ממונא דהפקר
גחלות [יהושע יט]: אלא עדים

בשלמא בי דינא אלימי לאפקעי ממונא
 "אלא עדים שעשו שליחותן חוזרין ועושין
 שליחותן ולא והא אמר רב יהודה אמר רב
 עדים כותבין אפילו עשרה שטרות על שדה
 אחת רב יוסף אמר בשטר מתנה ורבה אמר
 בבשטר שאין בו אחריות מאי ברייתא דתניא
 הרי שהיו נושין בו אלף זוז ופרע מהן חמש
 מאות זוז עדים מקרעין את השטר וכותבין
 לו שטר אחר מזמן ראשון דברי רבי יהודה
 רבי יוסי אומר שטר זה יתא מונח במקומו
 ויכתבו שובר ומפני שני דברים אמרו כותבין
 שובר אחת כדי שיכוף לפרועו ואחת כדי
 שינבא מזמן ראשון והא רבי יהודה נמי מזמן
 ראשון קאמר הכי קאמר ליה ר' יוסי לרבי
 יהודה אי מזמן ראשון קאמרת פליגא עלך
 בחדא אי מזמן שני קאמרת פליגא עלך
 בתרתי תנו רבנן ¹⁶ שטר שזמנו כתוב
 בשבת או בעשרה בתשרי שטר מאוחר הוא
 וכשר דברי ר' יהודה רבי יוסי פוסל אמר לו
 רבי יהודה והלא מעשה בא לפניך בצפורי
 והכשרת אמר לו כשהכשרתי בזה
 הכשרתי והא רבי יהודה נמי בזה קאמר אמר
 רבי פדת הכל מודים שאם הוזקקנו לעונתו
 של שטר ונמצאת עונתו מכוונת בשבת
 או בעשרה בתשרי ששטר מאוחר הוא וכשר

אָלע עדים שעשו שליחותו ב'י. מימה קאמ על הלשון דמשמע (ו) שעשו שליחותו כבר גורס שלא יעשו כי הוה ההתקבל (ביטוי 97 סג): דכתבי מפותות ושמה היה נפותות וקאמר עשו עדים שליחותו ולא יכתבו עוד הם ניחא אבל הכא איז ליישב כלל דכ"ט

לה מלווה על פה שאין יכולין לכתוב
מומנ ראשון דל"כ ה"ל מוקדם גמור
ועוד דהתם בגיטין מה שאין יכולין
לעשות שליחותן זהו משום ששליחותן
פסקה משעה שעשו את הראשון והם
עשו אחר אין זה שליחותו של זכאל
שלא צוה לכתבו אבל אם מזה
לכתוב שני יכולין לעשות והכא אע"פ
שלו מזה להם לכתוב לעשות שטר
א ראשון לא יעשו דל"כ מאי דוחקיה
דמלווה לקרוע שטר הראשון אם אין
הלווה כופפו לכך ואם כן רוצה הלווה
בכך דומן לומר כי הלווה אינו רוצה
אלא דומן שני כי מה טענה היה לו
בזה וע"כ צריך כאן לפרש כן וכי עדים
אע"פ שעשו שליחותן וכבר חלה
שעבוד על דין יכולין לעשות בשביל
כך שטר אחר ביטול צרשון^א מאחר
שדומה למוקדם ואפי' אם מזה להם
הלווה אין זו סכרה ואם כי יאמרו להם
שטר מוקדם כשר וחסין לא יאמרו
בשטר מוקדם אבל צוה שיכתבו לו
ב"ד מומנ ראשון לא יצא לחתום בשטר
מוקדם כי ידעו שהוא פסול ובוה
יתלו הכשרו שב"ד אלימי לאפקועי
ממונא והלשון מגומגם ביותר:
ביתבין אפי"ו עשרה שטרות.
ואם תאמר למאי דס"ד.
דבאחריות מיירי תפשה לה דלמר
לעיל (דף קסח:) אבל בשטרי מקח

וּמִמֶּכָּר כּוֹתֵצִין חוּץ מֵאֲחֵרִיּוֹת שֶׁבּוּ וְי"ל דְּלַעֲלֵל הֵכִי פִירוּשׁוֹ דְּהוּא אָמַר אֲדָבָר טוֹב וְיִשְׁיִינִן דְּלֵמָּא טָרִיף וְהֵדָר טָרִיף אֲבָל הֵכָּא מִיָּרִי שֶׁבִּדְעוּ לֵנוּ שֶׁאֲבָד אוֹ רִאיוֹנָהּ שֶׁשֶׁמֶרֶף: **מִזְמַן רֵאשׁוֹן**: ר' יְהוּדָה לֹא פִירֵשׁ לִר' יוֹסִי מִזְמַן רֵאשׁוֹן אֲבָל בְּרִייתָא הִיא שְׁנוּיָה בְּמִלִּמָּה דְּרַבִּי יְהוּדָה לִפִּי הָאֲמָתָּה: **שָׂאֵם** הוֹזַקְקוּ ^א לְעֵדוּתָא שֶׁל שְׂמֹרָה. הוּא לֹא יִשְׁנֵם שֶׁמֶעַם שֶׁאֵין כְּמוֹב לְדָוִד כִּן אֲרָא ^ב ג' בְּנִינָם ^א וְהוּא לֹא בְּיוֹם חֲמִישִׁי ^א וְעַתָּה נִמְלֵא ^ג בְּנִינָם מְכוּנוֹת בִּשְׁבַת וְכֵן הָיָה שֶׁנִּי בִּשְׁבַת שְׁנֵי שֶׁל תַּשְׁרִי ^א וְהוּא חַל בִּשְׁבַת ^א נִמְלֵאָת עֲוֹנוֹתוֹ מְכוּנוֹת בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים וְיִתֵּמָה נִימָא דְּטֻעָה בְּקִבְעָא דִּירַחֵא ^א וְהִיא כֶּסֶר לְרַבִּי יוֹסִי ^א וְאִמָּא פֶּסֶל וְלִר' יְהוּדָה נִמִּי יִחָא טָפִי לְנִימָר הֵכִי מִמֶּנּוּ שֶׁאֲמַר שֶׁנִּכְתָּב ^א (לְחֹכֵא) צַעֲלָמָא בִּשְׁלֵמָא לְיוֹם הַכִּפּוּרִים לֹא קָשִׁי מִיָּדִי כִּיּוֹן שֶׁמֹּכִיר בְּאִזְיָה יוֹם לִשְׁבּוּעַ שְׁאוֹתוֹ יוֹם הִיא יְדוּעַ שְׁהִיא יוֹם הַכִּפּוּרִים שֶׁבּוּעָה לֹא הִיא טֻעָה אֲלָא מִשְׁבַּת קָשָׁה וְאוֹמַר ר"י דְּמִיָּרִי אַחֵר רֹבּוּ שֶׁל חֹדֶשׁ כְּדֹאמַר בְּהוּי בִּזְדִּיקִין (סֵפֶדְרִין דָּף מֵא:). דְּלִי אֲפִשֶׁר לֵלָא שֶׁמֶעַ: מִתְקִיף

על שטר זה שנמסרה לכם עדות זו במקום הזה והלא בצאות היום וצוה ושקלו וטרו ר' חנינא ורבינא לאוקמי תרוייהו מתני' ומתניתא יתא' שהיא הלכה וזו היא בהדיא אמר' קיום שטרות מדרבנן הוא אם החתומים על השטר נעשה כמי שנחקקה עדותן צבית דין ודיבן הלכך מעמידין שטר זה בחזקת מאחור והטוען ר' מוקדס הוא כדי להוכיח על דמפרש לקמיה [ע"ז]: והלא **מעשה נא לפעוד צלפורי**. וה"כ בהשמי' שמתוכו מוכיח שלא נצטוו זמנא שהרי אין ישראל פיק מינייה חורבא דלקמן [ע"ז] אבל במאחור בעלמא שזמנא כתוב על ערך ופסילנא וטעמא לקמן [שם]: **אמר ר' פדס הכל מודים**. ר' למתי מגיע עונות של שטר ומנאלת עונת הזמן הכתוב בו מכון דדמי כמי שכתוב בתוכו שטר דין דכתבנורו לאו זמניה כתבנורו וציוס הכפורים ויכירו שהוא מאחור ולא אתי ליד חורבא דמפרש כתוב זמנו בשבת כו' דכשר והיינו דקאמר ליה ר' יוסי צוה הכשרתי: לא

קב א מ״י פכ״ג מהל'
מלוה ולוה הל' טו סמג
עשין דז טוש״ע ח״מ ס״ נד
סעיף א:
קב ב טוש״ע ח״מ ס״ רלט
סעיף א בהג״ה:
קד ג מ״י פכ״ג מהל'
מלוה ולוה הלכה ד סמג
עשין דז טוש״ע ח״מ ס״ מג
סעיף יד:

רבינו

[illegible][illegible]

שטר ונמצא כו' דידוע ששטר מאוחר הוא וכשר. לפי שהואיל שבכונה דקדקו העדים וכתבו כן בידוע כדי ללמדנו ששטר מאוחר הוא ובהוא אמר בזה הכשרתי: